

נדמה שפרנסואה טריפו היה המטיב לדבר על קולנוע, מכל הבמאים האחרים, יותר משהיטיב לעשות סרטים. בא סרטו הגבר שאהב נשים והוכיח למבקרי הקולנוע כי בשטח שהוא חזק — נשים — הוא מסוגל גם לעשות — ולהפליא עשות. יש בסרטי אבנינג'ן בקשה להיפטר משק: תרגילי המצלמה בזול וגייס; הן היצ'קוויאדה הכפוייה בהכלה לבשה שחור רים; הקולנועיות המוגזמת בדוגמת כה שונות באופיין: גורלו של פסנתרן רי הלילה האמריקאי, ואשר לסיפורו של אדל ה. — כאן הצליח טריפו לעלות על העצבים ממש, ביומרות שלו לאפטיאונה של אהבה ללא מצרים. המתעלמת מדבר רים אחרים.

הנה, פרנסואה טריפו זה, שהעריך את

גיבור הסרט (השחקן שארל דנר) ואחד הראשים שהוא אוהב יפות, יפות, שבא לבכות!

על ההוצאה-לאור של הספר (ברייג'ס פוסי), אבל הוא מטייל בחופשיות בין הזמנים, כשבעצם לא תמיד ברור וגם לא חשוב מה קרה לפני מה.

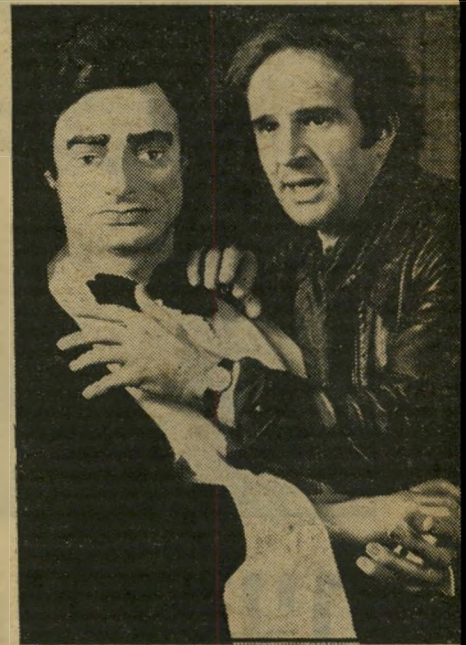
זהו מעין יומן פרטי, יומן כפי שהגייבור עצמו אומר תוך כדי כתיבת ספרו, מעורבים יחד החשוב והלא חשוב, המשי מעותי התפל. אלה הם חייו של אדם

אל סיפורי אהבת הבדידות, אהבת הספרים והאהבת הקולנוע המזוכית בסרט בדרך אגב בלבד.

בין טריפו לפליני, בצורה רופפת למדי, נקשר הסרט יחד על ידי העובדה שיום אחד מחליט הגייבור לכתוב ספר ולספר בו את כל קורותיו. הסרט כולו מסופר בגוף שלישי מפי האשה האהרית

האחרת שאינה מתעלסת אלא אם קיימת סכנה שיתפסו אותה בשעת המעשה. הוא אוהב את כולן ואולי את אף אחת. והוא מוכן להעניק להן חום, רגש ועדנה. הרצינות הנוראה הבוקעת מתוכו בכל פעם שהוא פונה אל אחת מהן מעידה כאילו חייו תלויים מנגד ורק בידה להרשיע לו. ומאחר והוא באמת מרגיש כך נעלמת כל התנגדות שהיתה יכולה להתהוות נגדו. אבל דבר אחד הוא אינו מוכן להעניק לאף אחת: את עצמו, את הרוחו ואת רצונו העמוק להיות לבד עם עצמו ועם ספריו.

קשה שלא לזהות כאן את טריפו שכל הרכילות סביבו חודרות, בסופו של דבר,

כמאי טריפו מוד כובת דנר מי דומה למי?

הפיל

שהפיל

כשאלפרד היצ'קוק יצר את יוסי'הדן על פי דמינו הפרטי, בסרטו הציפורים (שבו כמעט התגשם סוף העולם בתקיפת אלפי ציפורים את המין האנושי) לא ידע שיבוא יום ואותה כוכבת ששיחקה את

הקולנוע האמריקאי העשוי היטב, עם הער לילה הליניארית המתפתחת בעקביות; טריפו שדבריו עזרו לא אחת להציג את מה שעשה באור רורד יותר מכפי שהיה במציאות — משתחרר לפתע, סופית, מכל התרגילים שלו וחוזר, בצורה מסויית, לנוסח שהיה מאז ומתמיד המוצלח ביותר בכל הקאריירה שלו: סרטים אוטוביוגרפי פיים; סידרת אנטואן דואנל לפרקיה הי שונים.

הפעם, שמד אינו אנטואן דואנל, למען האמת קשה לדעת אם הגבר שאהב נשים הוא סרט באמת אוטוביוגרפי טהור. אולי זו רק השלטה של רצון סמוי, מה שה אנגלים מכנים wishful thinking. אבל כבודר מיקרה, טריפו עצמו חולף לפני המצלמה בתחילת הסרט הנפתח בר לוויתו של הגייבור, כשהוא לבוש בדיוק כפי שהגייבור נוהג להתלבש לאורך כל הסרט. חוץ מזה — השחקן המעצב את דמות הגייבור, שארל דנר, דומה בחיצו גיותו לטריפו. הוא דומה לו בקומתו, בצורת-הילוכו ובצלמיתו. ומעל הכל: מי אינו יודע שטריפו ניחן בקסם מיוחד בקשריו עם נשים: כל שחקנית ראוייה לשמה מצהירה שהיא חולמת להופיע בר סרטינו, ואלו שכבר הופיעו אצלו חולמות תמיד להתחיל מחודש.

תפוחים קטנים ועיסויים. הסרט הגבר שאהב נשים הוא סיפורו של מהנדס האוהב נשים. הוא אוהב את קצב הליכתן ברחוב, את ניפנוף החצאית סביב הרגליים החטובות, את החיוך המסויים המבויק לרגע על הפנים; הוא אוהב את אלו אותן הוא משווה לקניסוף המירים המתנפסים ברוח, ואת אלו שהוא מתאר כתפוחים קטנים ועיסויים. הוא אוהב חזה קטן וחזה גדול, הוא אוהב צעירות ובשלות; את ההבנה הבתולית של האחת, ואת המבט קצה-הרואי של האחרת, את זאת הדומה לגיבורה של דוסטייבסקי, ואת

שחקנית טיפי הדרן, כתאונת עבודה ואף על פי כן נייער אותה מעליו

גרוע ממה שקרה לי בצ'יפורים, מודה טיפי בת ה-47. קשה לתאר את גודל הפחד. פיל מסוגל להניף חצי ממשקלו בעזרת החדק שלו בלבד, ומשום כך גם הכאב היה בלתי נסבל. גם ההמשך לא היה פשוט ביותר: ניתוח והשתלות עור, שאליהם גילוו סיבוכים של זיהום ותחיי לתה של גאגרגנה. למרות כל הנוראות ואף שהיא סובלת מסיוטים בלילות מאז המיקרה, נחוושה טיפי בדעתה לסיים את הסרט. היא יודעת בדיוק שיחד עמה מצטלמים עוד 107 אריות, ברדלסים, נמרים, יגוארים ויצר רים טורפים, ושיחכה אל הפיל, הגר עמה ועם בשלה בחוות הפרטית שב- קליפורניה השתנה. בוודאי שהיום אני מתייחסת אליו אחרת. אמנם אנטנו עדיין מדברים האחד עם השני, אבל זה כבר לא יהיה לעולם מה שזה היה פעם. היא אומרת.

אם לזכור שלפני זמן מה קרתה לזאן פול בלמונדו תאינה דומה עם נמר, נראה כי טוב יעשו שחקני הקולנוע אם ימצאו חיות היודעות לקרוא חטריטים.

טיפי הדרן (תגליתו הנ"ל של היצ'קוק), והתוקף — פיל בשם טמבו, בן 14. טמבו, החליט להוכיח שהוא מבורך לא רק בויכרון אנושי כי אם גם במזג אנושי. טמבו הפיל משתתף בהסרט מלתחן חדש בשם זעקה בקליפורניה. הוא הצניח את המאלפת שלו, פטרישיה ברבו, על עץ בעדינות כזו שהמסכנה שיברה את כתפה. כמה ימים אחרי שנתן אוזרה זו, התמרד טמבו כשעל גבו השחקנית טיפי הדרן עצמה והטיל אותה לארץ בראשו. כשהיא הנושה ברגלה, מודה טיפי שי היתה זו חוויה מוזרדה למדי, בעיקר משום שלדבריה: "טמבו ואני היינו ידידים בר משך ארבע שנים". ואכן, טיפי, הנושאה לנואל מארשל, שהוא מסיק ובמאי הסרט, טוענת שהפיל התבלבל משום מה. "הייתי צריכה לרכב על גבו כשם שעשיתי זאת כבר פעמים רבות בעבר ומעולם לא קרה לי דבר. אולי הוא נבהל משום שבפעם זו המשכתי לצעוק, כשאני מחליקה ורועקת לקול היתוק המצלמות".

אבל הצעקה היתה לא רק קולנועית, כי אם מציאותית ביותר. "היה זה הרבה יותר

פצועה, טיפי הדרן, במיטה הפיל הכיר אותה —

גיבורת סרטו, שהתקפה באכזריות על ידי העופות המשתוללים היתה קורבן, ישוב, לניקמת החיות. אלא שבפעם הזו היתה התקפה אמית ומציאותית. הקורבן היתה השחקנית